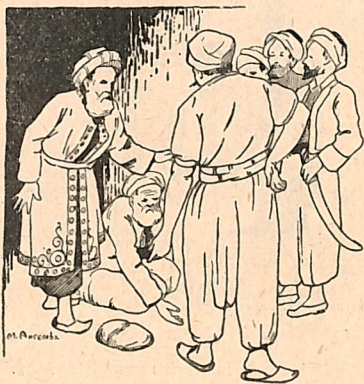

Минало се време. Една сутринъ шеихътъ повикалъ най-вѣрния си царедворецъ и му казалъ:

— Боленъ съмъ и искамъ да си почина! Презъ това време нека ме замѣства Дагеръ!

— Какъ? Но той е заловенъ въ кражба?

— Ни дума повече! Азъ желая това!

Царедворецътъ се подчинилъ и изпълнилъ заповѣдта на своя господарь.

Следъ нѣколко дня шеихътъ стоялъ въ своя-

та стая и чулъ силна глъчка навънъ.

Излѣзълъ и видѣлъ около Дагера тълпа отъ хора да вика сърдито, а предъ него стоялъ на колѣне единъ старецъ.

Той се приближилъ, изправилъ изплашения старецъ и го запиталъ:

— Кой си ти и що се е случило съ тебе?

— Азъ съмъ беденъ човѣкъ! Господъ ми отредилъ дребна челядь. Отъ два дня троха въ уста не сж турили децата. Днесъ не можахъ да устоя предъ тѣхнитѣ сълзи и за първи пжтъ въ живота си откраднахъ хлѣбъ да ги нахраня!

Шеихътъ се обърналъ къмъ своя замѣстникъ:

— А ти каква присжда му издаде?

— Много проста, господарьо! — Съ която ржка е открадналъ, да му се отрѣже, та да не може повече да краде!

— Нещастнико, ти произнесе самъ своята присжда! Щомъ за единъ откраднатъ хлѣбъ заповѣдавашъ да отрѣжатъ ржка, то за твоята кражба азъ трѣбва да поискамъ главата ти!

И го предалъ на своитѣ стражари, а бедния старецъ освободилъ.

Г. Червенковъ.